

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Afflictio Consolans, Seu Svccincta Non Minvs Ac Clara Methodvs

Wintrich, Victor

Coloniæ, 1644

Discvrsvs III. Ostenditur quod afflictio nos consolari debeat quia docet
fortitudinem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45734)

DISCVRSVS III.

Ostenditur quod afflictio nos
consolari debeat quia do-
cet fortitudinem,

*Hæc sit consolatio mea vt affligens
me dolore non parcat.*

Iob. 6. v. 10.

Iois. 16.

Dilectissimi afflictionis iterum
materia proponitur; vt que ijs,
qui prosperitatis potius exspe-
ctant, non vsque adeo grata: Ast salua-
tor pueros suos non consolatus est, sed
tristiores futuros prædixit. sic habet sa-
cer textus, *quia hæc dixi vobis tristitia
impleuit cor vestrum, ergo ne loqui de-
sinam; nullo modo, veritatem dico vobis
expedit vt ego vadam tristitia vestra con-
uertetur in gaudium.* Ecce in afflictione
solatium promittitur: quod vt assequa-
mur; ostendam modo, quomodo deli-
catulus alias homo, & in prosperis ad
diuina

diuina obsequia debilis afflictione coalescat & confortetur *vt manus suas Proub. 31 mittat ad fortia.*

Primo quidem prosperitatibus eneruari & languescere.

Secundo aduersis autem corroborari nos & fortitudinem discere probabo.

Dixi in priori discursu prospera huius vitæ excæcare hominem, aduersa è contrà oculatum reddere: sic debilem planè, tepidum, & ad bona peragenda dissolutum eadem prosperitas; afflictio autem, animum roborat & fortem efficit ad diuina; ostendo singula.

Prosperitas eneruat & debilitat.

Spiritualis Christi sponsa dum prosperè ageret, ne quidem ob dilecti præsentiam, licet dulcissimis rogaretur verbis, è lectulo surgere, tunicam reinduere, aut pedes coinquinare parata erat. De dilecto pulsante, intromitti rogante sic habes, *Aperi mihi soror mea, amica mea, aperi mihi columba mea, aperi, immaculata mea, caput meum plenum Cant. 4. est rore, cincinni mei guttis noctium. Ah quot dilecti pulsantis, incitantis, suspirantis*

rantis

rantis ad cubile dilectæ suspiria! quot intromitti satagentis, anhelantis motiua!

Sororem nominat, Sponsam indigitat ac columbam, immaculatam prædicat, vt, vel laudata à dilecto, ipsum admittat: Rationes addit ad dilectæ animum emolliendum, dum, quid eius gratia pertulerit hisce demonstrat: caput meum plenum &c.

Sed in molli stertit lectulo delicatula illa, & difficulter plumis os exerens, hæc replicat; *expotiaui me tunica quomodo reinduar illa: laui pedes meos quomodo coinquinabo?*

Sic sic delicatuli quidam in prosperis Christo non assurgunt pulsanti, nihil molesti propter regnum Cælorum ferrenorunt, omnia horrent aspera ad omnia trepidant poenitentialia.

In prosperis dum securè ageret strenuus alias, & fortis ille Dauid, & qui, totas noctes insomnes ducere solebat, vel in medio sterteret meridie, heu quâ fit imbecillis! otatur, obambulat, animi gratia, oculis lasciuè exspatiatur, & turpiter labitur, audi textum: *factum est*
verten-

vertente anno eo tempore quo solent Re- 2.Reg.II.
ges ad bellum procedere, misit David Ioab
& seruos suos contra filios Ammon, quid
ni ô Rex cum illis procedis, vt fortiter
agas, & super faciem terræ cum arca Dei
tui manens, cum milite tuo, viris Israël
& Iuda, in papilionibus commoraris?

Sed heu! accidit, vt surgeret de stratu
suo David post meridiem, vt (animi gra-
tia) deambularet in solario domus Regiæ,
viditq; mulierem se lauantes, ex aduer-
so super solarium, erat autem mulier pul-
chra valde. Et post pauca: Missis itaque
nuncijs tulit eam, qua cum ingressa esset
ad illum, dormiuit cum ea. Ecce debilem
factum prosperis, fortem aliàs in aduer-
sis: dormit, spatiatur, otatur, videt, rap-
pit, & turpiter cadit.

O Prosperitas, quot fortes debilitas!
Prosperè agebatur cum Patriarchis, &
& seipsis facili debiliores, in pessimum
labuntur crimen. Ait Iacob ad Ioseph:
Vide si cuncta prosperè aguntur erga fra- Gen.37.
tres tuos, videt bene alia geri, sed illos
debiles factos in rebus animæ, & nego-
tius conscientia, accusat de crimine pes-
simo.

B

O Pro-

O Prosperitas, quos delicatè nutris,
 hos deijcis! Sensit hoc Sapiens, ideo que
 ne prosperè nimis circa se ageret Deus:
Prou. 30. orat: *Diuitias & abundantiam ne dederis*
mihî. Mirum hoc? Cur ita? ne fortè satia-
tus illiciar ad negandum, & dicam, Quis
est Dominus? cuius scilicet, gratia labo-
rem subire debeo?

Sensit hoc magnus ille aurei oris O-
Chrysoft. rator Chrysoftomus, dum ait: Nouerca
 omnis virtutis prosperitas, baiulis suis
 sic applaudit, vt noceat. Verè nocet,
 quia ad spiritualia infirmos & debiles
 reddit. Quid? nunquid & solo rationis
 lumine ducti Ethnici hoc intellexêre? O-
 uidium audiamus:

Luxuriant animi rebus plerunq; secundû,
Nec facile est aquâ, cōmoda, mente pati.
 Sed nec Senecam aliter sensisse, dum a-
 lijs multis, maximè tamen his testatum
 relinquitur: Res, inquit, inquieta est fœ-
 licitas, ipsa se exagitat, mouet cerebrû,
 non vno genere alios in aliud incitat,
 scilicet, vt negotium faciat in otio, & v-
 bi bene negotiandum foret, ibi tepe-
 scat, qui foelix est. Non inconuenienter
Idem. proinde Chrysoftomus ad labores ferē-
 dos

dos in coelesti mercatura, hisce hortatur verbis : Tribulatio est spiritualis mercatura, sicut pecunias colligere volentes, & hanc exercentes secularem mercaturam, non aliter rem propriam augere possunt, nisi multa terræ marisq; pericula sustineant, & omnia incommoda, cum magna promptitudine, nullum capientes tristitiæ sensum : eodem modo nos spiritualem exercentes mercaturam exultare debemus, nec quæ videntur, sed quæ non videntur, considerare. Sit igitur consolatio nostra, affligi & fortes ad poenitentiam reddi, quod probo.

AFFLICTIO NOS FORTES
FACIT.

Sponsam dixi in prosperis a deo delicatam, debilem ac mollem fuisse, ut pedem quidem Dilecti gratiâ, tam dulciter petentis, è plumis mouere noluerit. Audi nunc, quàm fortis facta sit, aduersis agitata casibus; cum post diurnas hinc inde versationes, in molli lectulo factas, tandem Dilectum quæsitura surrexisset, incidit in vigiles, depredata, laceratur, ad terram prosternitur, vulneratur insu-

Cant. 5.

per, & se ipsa fortior facta, quærere quæ diligebat anima eius, non destitit, circumire diutiùs etiam semiuiua, aut potius bis mortua non fatigatur. *Adiuro vos, inquit, filia Ieri silem, vt nuncietis Dilecto, quia amore langueo.* Vnde tibi hæc, quæ aliàs debilis, fortitudo? vnde tanta in inquirendo sedulitas? vnde amoris tanta vis? Fortis est vt mors dilectio tua, ô pulcherrima mulierum! Vulnerauerunt me, percusserunt me, tulerunt pallium meum, iam exonerata curro velociter.

Ergo hæc sit consolatio nostra, vt afflicti fortiores in inquirendo Dilectum reddamur.

Dixi fortissimum illum Heroëm Dauid, adeo in prosperis debilitatum, vt nuda & inermis de illo triumpharit foemina; & quem nec leonis sæuitia, nec Gygantis robur, nec Saulis exercitus debellare poterat, heu ille dum felix est & prosper, sub foemina inclinatur, prosternitur & deijcitur: clamet necesse est, *dereliquit me virtus mea.*

Psal. 37.

Hunc audi, qualiter afflictus virtutem induerit; qualiter confortatus sit: *Si constant,*

sistant, ait, aduersum me castra, non timebit cor meum, si exurgat aduersum me Ibid. 26. pralium, in hoc ego sperabo. Vnde tibi fortitudo hæc? talis magnanimitas vnde? mulieri succumbis, & castra non horres? Ex miserijs. Persequitur me filius, calumniatur Semei, lapidibus impetit, & maledictis, & his coalesco, hisce dum premor, assurgo; vires exero, & quid pati valeam, passus experior. Dominus fortitudo mea, hanc immisce prius non imploro. Hæc ergo sit consolatio nostræ, affligi & confortari. 2. Reg. 16.

Dixi sese ipsis debiliores factos Iacob filios, dum prosperè circa eos ageretur, vt in se ipsos peccarent pessimè; at in aduersis alij facti sunt, fortiter fortunæ tela pati, cuius blandimenta sustinere non poterant, in afflictione didicerunt: proditionis arguuntur, furti gratis insimulantur, aliqui carceri aut custodiae mancipantur, & callum obducentes constanter dicunt: *Meritò hæc patimur, Gen. 42. quia peccaui in fratrem nostrum. Hæc ergo sit consolatio tua, pati & confortari, obdurari in miserijs, & dicere: Meritò patior, quia peccaui in fratrem meum*

IESVM, Dilectum meum; quia illum de-
nuo vitijs meis cruci affixi.

Vidi subinde circumforaneum illud
gentiumque vagarum genus (Segeiner
vulgò) infantes suos acutissimi frigoris
tempore, soluta glacie aquis mergere,
idq; frequenter; causam sciscitatus, in-
audij, Fortes ex hoc fiunt, roborantur &

Eccli. 27. pati discunt. Nunquid *Vasa figuli probat
fornax?* Nunquid illa solidat ignis? Vas
es, ô Christiane, Dei; si fortis, in hono-
rem, si solidus, in electionem.

*Sen. li. de
puid. c. 4.* De Germanis antiquis è laboribus,
assuetisq; miserijs robustatem haurien-
tibus, Romanus Sapiens sic loquitur:
Confidera Germanos, & quidquid vaga-
rum gentium circa Istrum occurfat, per-
petua illos hyems premit & triste cœ-
lum, maligne solum sterilitate sustentat,
imbrem culmo aut fronde defendunt,
in alimentum feras captant, miseri tibi
videntur? nihil miserum, quod in natu-
ram consuetudo perduxit. Quid miraris
bonos viros, vt confirmentur, concuti?
Quomodo autem concussi corrobore-

*Greg. l. 10. mur. docet optimè D. Gregorius, expli-
mor. c. 12.* cans verba illa Iobi cap. 11. Miseriæ quo-
que

que obliuisceris, & quasi aquarum quæ præterierunt, recordaberis. Sic, inquit, mala vitæ præsentis tanto duriora animam sentit, quanto pensare bonum, quod sequitur, negligit; & quia non vult præmia considerare quæ restant, grauiam existimat esse quæ tolerat, vnde contra flagellictum cogitatio cæca conqueritur, & quasi infinita calamitas creditur, quæ diebus cursu labentibus quotidie finitur, at si semel vsque ad æterna se erigat, atque in his, quæ immutabiliter permanent, oculum cordis figat, propè nihil esse hoc conspicit, quod ad finem currit, præsentis vitæ aduersa tolerat, sed quasi nihil esse omne quod labitur, pensat; quo enim se internis gaudijs robustius ingerit, eo minus externos dolores sentit. Bene autem præsentis vitæ miseras aquis prætereuntibus comparat, quia calamitas transiens, electi mentem nequaquam vi concussionis obruit, sed tantum tactu mœroris infundit; nam madet quidem per cruorem vulnerum, sed à sua certitudine non frangitur salutis. Ecce fortitudinem frangi nesciam. Concutiamur ergo, & confirmemur in

2. Cor. 12. bono, quia Apostolus testatur: *Cum infirmor, tum fortior sum.*

DISCURSUS IV.

Ostenditur, quod ideo Afflictio nos consolari debeat, quia docet fidelitatem.

Hac sit consolatio mea, ut affligens me dolore, non parcat.

Iob 6. v. 10.

VT tristitiæ miseriæque materiam prosequar, hortatur me Apostolus, (licet ex refractione earum nonnullorum animi aliquantulum turbentur) sic suis Corinthijs scribit: *Etsi contristavi vos in Epistola mea, non me pœnitet, videns quod Epistola illa etsi ad horam vos contristavit, nunc gaudeo, non quia contristati estis, sed quia contristati estis ad pœnitentiam.* Pergo itaque, & si affligam vos, afflictiones commemorans,